

- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare preliminară, are operatorul unei astfel de instalații dreptul la alocarea gratuită a cotelor de emisii rezultate din aplicarea directă a reglementărilor Directivei 2003/87/CE și ale Deciziei 2011/278/UE ⁽²⁾ a Comisiei în cazul în care o alocare gratuită a cotelor de emisii, conform dreptului intern, nu poate fi luată în considerare doar pentru motivul că statul membru în cauză nu a inclus instalațiile de producere a polimerilor în domeniul de aplicare al legii naționale de transpunere a Directivei 2003/87/CE, iar aceste instalații nu participă la comercializarea cotelor numai din acest motiv?

⁽¹⁾ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO 2003, L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78).

⁽²⁾ Decizia Comisiei din 27 aprilie 2011 de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2011, L 130, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 23 noiembrie 2016 – Enzo Buccioni/Banca d'Italia

(Cauza C-594/16)

(2017/C 063/19)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Recurrent: Enzo Buccioni

Intimată: Banca d'Italia

Întrebările preliminare

- 1) Principiul transparenței, enunțat în mod clar la articolul 15 din versiunea consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană, prin obiectivul său imperativ general, în măsura în care este interpretat în sensul că (acest principiu) poate fi reglementat prin instrumentele de reglementare sau echivalente prevăzute la alineatul (3) al acestui articol, al căror conținut ar putea fi manifestarea unei marje de apreciere excesiv de extinse și lipsite de temeii juridic constând într-un izvor superior de drept european în ceea ce privește prestabilirea necesară a unor principii minime de la care să nu se poată deroga, este contrar unei astfel de înțelegeri limitative în domeniul reglementării europene în materia funcțiilor de supraveghere a instituțiilor de credit, care ar ajunge să vizeze de conținut același principiu al transparenței, inclusiv în ipotezele în care interesul privind accesul este legat de interese esențiale ale solicitantului vădit de aceeași natură cu cele exceptate, în sens favorabil, de la ipotezele limitative din domeniu?
- 2) Ca urmare, articolul 22 alineatul (2), precum și articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit ⁽¹⁾ trebuie interpretate ca ipoteze neexcepționale de derogare de la inaccesibilitatea documentelor sau, mai degrabă, ca norme care trebuie interpretate potrivit finalității mai ample a articolului 15 din versiunea consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană și, ca atare, legate de un principiu normativ general al dreptului Uniunii, potrivit căruia accesul nu poate fi restrâns, în temeiul unei evaluări comparative rezonabile și proporționale între cerințele sectorului de creditare și interesele fundamentale ale depunătorilor afectați de o situație de *burden sharing*, în considerarea împrejurărilor relevante obținute de o autoritate de supraveghere care prezintă caracteristici organizaționale și competențe în domeniu analoge celor ale Băncii Centrale Europene?

- 3) Prin urmare, având în vedere articolul 53 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudencială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (Text cu relevanță pentru SEE) ⁽²⁾ și normele din ordinea juridică națională conforme cu această dispoziție, articolul 53 menționat trebuie conciliat cu cadrul celorlalte norme și principii ale dreptului european enunțate la [punctul 1]), în sensul că accesul poate fi permis, în cazul unei cereri în acest sens adresate ulterior supunerii instituției bancare la procedura de lichidare administrativă forțată, inclusiv atunci când solicitantul nu formulează cerere de acces exclusiv în cursul unor acțiuni în instanță civile sau comerciale efectiv inițiate pentru protecția unor interese patrimoniale prejudiciate ca urmare a supunerii instituției bancare la procedura de lichidare administrativă forțată, ci și în cazul în care solicitantul respectiv, tocmai în scopul de a verifica dacă astfel de acțiuni civile sau comerciale pot fi efectiv introduse, sesizează anterior acestora o instanță judecătorească abilitată de statul național să asigure protecția dreptului de acces și a dreptului la transparență tocmai în considerarea protecției depline a dreptului la apărare și a dreptului la acțiune, cu privire în mod specific la cererea unui depunător care a suportat deja efectele situației de *burden sharing* în cadrul unei proceduri de soluționare a insolvenței instituției de credit la care își depusese economiile?

⁽¹⁾ JO 2013, L 287, p. 63.

⁽²⁾ JO 2013, L 176, p. 338.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Corte suprema di cassazione (Italia) la 23 noiembrie 2016 – Enzo Di Puma/Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Cauza C-596/16)

(2017/C 063/20)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte suprema di cassazione

Părțile din procedura principală

Recurent: Enzo Di Puma

Intimată: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Întrebările preliminare

1. Articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care s-a constatat cu titlu definitiv inexistența conduitei care să întrunească elementele constitutive ale unei fapte penale, este împiedicată, fără a fi necesară efectuarea vreunei aprecieri ulterioare de către instanța națională, inițierea sau continuarea, pentru aceleași fapte, a unei proceduri ulterioare care să se finalizeze prin aplicarea de sancțiuni care, ca urmare a naturii și a gravității lor, trebuie calificate ca având caracter penal?
2. În evaluarea caracterului efectiv, proporțional și disuasiv al sancțiunilor, în vederea stabilirii unei încălcări a principiului *ne bis in idem* consacrat la articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii, instanța națională trebuie să țină seama de limitele de pedeapsă prevăzute de Directiva 2014/57/UE ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Directiva 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind sancțiunile penale pentru abuzul de piață (directiva privind abuzul de piață) JO L 173, p. 179.